

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΟΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ 12 ΜΗΝΩΝ	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΑ
Ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου ἕως 1 Ἰουλίου Ἑσωτερικοῦ δρ. 6. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8.	ΜΙΧ. Ι. ΓΑΛΑΝΟΣ	«Ἀναπλάσις» καὶ «Ὁρθόδοξία» ὁδὸς Φλέσσα, 5, παρὰ τὴν Ἱερὰν Μόνοδον.

Ἡ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ Αἱ ΦΥΣΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ

ΥΠΟ
F. BETTEX

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄.

ΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ ΚΑΙ Ἡ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΙΔ΄.

Πόσον εἶνε ὑψηλὴ καὶ μεγαλοπρεπὴς ἐν τῇ ἀπλότητι
του, ὁ πρῶτος οὗτος λόγος τῆς Β. βίου «Ἐν ἀρχῇ ἐποίη-
σεν ὁ Θεὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν»! Διὰ τῆς ἐκ γρα-
νίου ταύτης πύλης εἰσάγεται τις ἐκ τῆς αἰωνιότητος εἰς
τὸν χρόνον. Οἱ λόγοι οὗτοι εἶνε αἱ στήλαι τοῦ Ἱεραιῶν
τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας, πέραν τῶν ὁποίων ἐκτείνεται
ἀπέραντος μόνον ὁ ἀδιερεύνητος ὠκεανὸς τῆς Ἀπειρου καὶ
Διωνίου Θεότητος.

Ἀκολουθῶντες μᾶς περιγράφει εἰς ὀλίγους πτίχους μὲ
ὑφους ἐπιγραφικὸν καὶ ἐπιβάλλον τὴν κοσμογονίαν τοῦ
πλανήτου τούτου, τὸν ὅποιον κατοικοῦμεν. Πρὸ 8χι πολ-
λοῦ χρόνου ἐπιστήμονες ἀπιστοὶ εἶχον θέσει εἰς κυκλο-
φορίαν τὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι ἡ γεωλογία διέψευδε τὴν
Γραφήν καὶ ὅτι πᾶσα ἀπόπειρα συμβιβασμοῦ αὐτῶν ἦτο
παιδαριώδης καὶ παράλογος· ἀλλὰ σήμερον ἐκπίπτει ἡ
ἀνόητος αὕτη δοξασία· ἀμερόληπτόν τι πνεῦμα ἀναγνω-
ρίζει ἀπειναντίας τὸ δύσκολον τοῦ νὰ λεχθῇ τι καθαρῶ
τερον καὶ ἀκριβέστερον διὰ τὰς μεγάλας γεωλογικὰς
περιόδους παρ' ὅ,τι εἶπεν ὁ Μωσῆς, ἐμπνεόμενος ὑπὸ
θείου πνεύματος. Οὕτω ὁ καθηγητὴς Quenstedt, ὁ διά-
σημος οὗτος γεωλόγος καὶ παλαιοντόλογος τῆς Τυβίγγης,
ἂν καὶ 8χι χριστιανός, ἐν ταυτοῖς ἀναβοᾷ: «Ὁ Μωσῆς
οὗτος, ὁ λαβὼν τὴν σοφίαν του ἐκ τῆς Αἰγύπτου, τῆς Βα-
βυλώνος ἢ καὶ ἄλλοθεν, ἦτο μέγας γεωλόγος» (Die
Schöpfung σ. 8).

Κατὰ πρῶτον ἡ Γραφή μᾶς διηγείται, ὅτι τὸ ὕδωρ
ἐκάλυπτεν ὅλην τὴν γῆν, αὐτὸ δὲ τοῦτο ἐκαλύπτετο ἀπὸ
πυκνὸν σκότος. Ὑστερον γίνεται τὸ φῶς, ἡ ἀτμόσφαιρα
καθαρίζεται, τὰ νέφη ἀνυψώνονται, τὰ ὕδατα ἀποσύρονται
καὶ ἐπιφαίνεται ἡ ξηρὰ, ταυτίσθιν ὅτι αἱ πρῶται φυτίδες
τοῦ γήινου φλοιοῦ, ὅστις συστέλλεται ὑπὸ βραδείας ψύ-
ξεως, ἀνυψώνονται ὑπὲρ τῶν ὑδάτων.

Ἰδοὺ βεβαιώσεις ἐπιστημονικαί. Ὡσαύτως καὶ ὅταν ἐν
τοῖς ἐξῆς ὁ Μωσῆς ἀφηγήται τὰ τῆς ἐμφάνσεως τῶν
φυτῶν· «ὁ Μωσῆς» λέγει ὁ ἡδὴ μνημονευθεὶς Quenstedt
δὲν ἀνῆλθῃ ἀκόμη· διότι οἱ πρῶτοι ὄργανισμοὶ τῶν κατω-
τέρων στρωμάτων εἶνε θαλάσσια φύκη. Ἄλλως τε εἶνε
σχολαστικότης γελοία τὸ νὰ κατηγορῶμεν τὸν Μωσῆν δι'
ἀκριβείαν ὡς καὶ διὰ ψεύδος, ἐπὶ τῷ ὅτι δὲν ἀναφέρει τοὺς
μεταζῶντας ὄργανισμούς, φερ' εἰπεῖν τοὺς τριλοβίτας τῆς
Βαβυλίας, ὡσεὶ ὥφειλε νὰ μᾶς δώσῃ εἰς τριάκοντα σειρὰς
κατάλογον τέλειον τῶν παλαιοντολογικῶν στρωμάτων!
Ἡ ὑπερβολικὴ ἀνάπτυξις τῶν φυτῶν εἰς ἐποχὰς γαιανθρα-
κούχους, τὰς ὁποίας περιλαμβάνει δι' ἐνὸς βλέμματος, καὶ
τὸ σπουδαῖον, θαυμάσιον καὶ μυστηριώδες γεγονός, ὅτι ὁ
Θεὸς ἔδωκεν εἰς τὸ φυτὸν νὰ ἔχῃ τὸ σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ,
ἰδοὺ τί τὸ ὕψος αὐτοῦ βεβαιούμενον αὐτόθεν. Ἀκολουθῶντες με-
ταβαίνει 8χι εἰς τὴν δημιουργίαν (bara), ἀλλὰ εἰς τὴν προ-
παρασκευὴν (asr) τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης ὡς φωστῆρων.
Καὶ ἐνταῦθα ἡ νέα ἀστρονομία τείνει νὰ παραδεχθῇ τὴν
βιβλικὴν ἀφήγησιν, καὶ ὁ ὀρθολογιστὴς Moldenhauer δὲν
εἶνε μόνος ἐκ τῶν παραδεχομένων ὅτι: «Ἐδίστε ἡ γῆ
νὰ συμπυκνωθῇ εἰς σφαῖραν πρὸ τοῦ ἡλίου» καὶ μετὰ τὸν
σχηματισμὸν τῆς, ἐν μέσῳ τῆς συννεφείας, ἐμφανίσθη
ἡλιός τις μικρὰς περιφερείας καὶ λάμπειως θαμβωτικῆς»,
ἰδέα, τὴν ὅποιαν ἀναπτύσσει καὶ ἀποδεικνύει διὰ μακρῶν.
Ἔπειτα ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε τὰ μεγάλα ζῶα τῶν ὑδάτων,
τὰ ἀναρίθμητα σαυροειδῆ, ὧν βρέθουσι τὰ λουραὶ στρώ-
ματα, (εἰς ὅποια τὰ ὕδατα παράγουσιν ἐν ἀφθονίᾳ).
Καὶ τότε ὡσαύτως, τὸ γνωρίζομεν ἀπὸ τὰς πλάκας
τοῦ Solenhofen, ἐμφανίσθησαν τὰ πρῶτα πτηνὰ. Τέ-

λος τὴν ἑκτὴν ἡμέραν, ἡ ἑποχὴν φωτεινὴν τῆς δημιουργίας, ἐμφανίζονται τὰ τετράποδα, καὶ ὕστατος πάντων ὁ ἄνθρωπος πλασθεὶς κατ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ.

Ἰδοὺ κοσμογονία, ἥτις ἀπεικονίζει πιστῶς τοὺς μεγάλους χαρακτῆρας τῆς ἱστορίας τοῦ πλανήτου ἡμῶν, ἀπαράλλακτα ὡς εἶνε ἐγγεγραμμένοι εἰς τὰ στρώματα τοῦ γήινου φλοιοῦ· ὕδωρ πανταχοῦ, ἀνευ ὀργανισμῶν, καὶ σκότος, ἐκκαθάρισις τῆς ἀτμοσφαιρας, ἐμφάνισις τῆς ξηρᾶς, εἶτα κατ' ἀρχὰς τῶν φυτῶν, ἔπειτα τῶν ὑδροβίων ζώων, ὕστερον τῶν τετραπόδων, καὶ ἐπὶ τέλους τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ ὁλόκληρος ἡ παλαιοντολογία μᾶς ἀποδεικνύει διὰ μυρίων παραδειγμάτων, ὅτι πᾶντες οἱ ὄργανισμοὶ ἐμφανίσθησαν ἕκαστος εἰς τὸν οἰκτικὸν χρόνον καὶ τόπον, κατὰ τὸ εἶδος αὐτοῦ τὸ σαφὲς διακεκριμένον, διὰ τὴν ἐξαφανισθῶσιν εἶτα καὶ δώσωσι θέσιν εἰς νέα εἶδη. χωρὶς τὴν ἐξασκῆσιν ἐπ' αὐτῶν καμμίαν ἐπιτροπὴν τὸ περιβάλλον. Ἡ Γραφὴ καὶ ἡ γεωλογία συμφωνοῦσιν. Ὁ Δαρβινισμὸς ἀπεναντίας ἀναρτίζεται ἐντελὲς ὑπὸ τῆς παλαιοντολογίας.

Ἀκολούθως ἡ Γραφὴ μᾶς διηγείται τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος ἐν ταύτῃ τῇ θεῇ φύσει, τῇ πεποικιλίᾳ ἡμῶν διὰ τὸ ἁμάρτημα τοῦ πρώτου ἀνθρώπου, καὶ πράττει τοῦτο οὐχὶ εἰς γλώσσαν ἐπιστημονικὴν, ἀλλὰ κοινὴν καὶ καταληπτὴν εἰς τὰ ἑκατομύρια τῶν ἀπλῶν καὶ ἁμαθῶν, διὰ τοὺς ὁποίους εἶνε γεγραμμένη. Ἐπὶ τὸ ἱερὸν τοῦτο βιβλίον, ἐκκαθάσαν ἥδη οἱ ἀπιστοί, «διεσχυρίζεται ὅτι ὁ ἄλλος ἀνατέλλει καὶ δὲν γνωρίζει ὅτι στρέφεται ἡ γῆ μόνον». Ὅποιοι παιδαριώδης λόγος! Ὡς ἐάν οἱ μεγάλοι ἀντρονόμοι, ὁ Ἐρραχλός, ὁ Ἀραγὼ καὶ ὁ Νεύτων, δὲν ἔλεγον καθ' ἑλὴν τὴν ζωὴν τῶν : ὁ ἄλλος ἀνατέλλει καὶ ὁ ἄλλος δύει! (ἀκολουθεῖ)

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΠΕΡΙΚΟΠΗΣ τῆς ἐρχομένης Κυριακῆς.

(Κολασ. Γ' 4—11)

Ὅταν κατὰ τὴν Δευτέραν παρουσίαν θὰ φανερωθῇ ὁ Χριστός, ὅστις εἶνε ὁ ζωοδότης μας, τότε, ἀδελφοὶ Κολασσαῖς, θὰ φανερωθῇτε καὶ σὺς μὲ δοξάν πολλήν, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ ἀληθινοὶ χριστιανοί, οἵτινες ἐξῆσαν ἰδῶ μὲ πιστὴν καὶ μὲ ἀρετήν!

Διὰ τὴν ἐπιτύχηται λοιπὸν τὴν δόξαν ταύτην, ἡ ὁποία σὰς περιμένει εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, νεκρώσατε τὴν γῆνιν καὶ σαρκικὴν φρόνημά σας, καὶ ἀποβάλετε ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὸν βίον σας καθὲ ἀσχηρότητα, καὶ καθὲ ἀκάθαρτον πάθος, προσέτι δὲ καὶ τὴν πλεονεξίαν, ἡ ὁποία εἶνε εἰδωλοατρεία, διότι κάμνει τὸν ἄνθρωπον δοῦλον καὶ προσκυνητὴν τοῦ χρημάτων καὶ τὸν ἀπομακρύνει καὶ τὸν χωρίζει ἀπὸ τὸν Θεόν. Ὅπου δὲ ὑπάρχουν καὶ ἐξουσιάζουν αἱ κακαὶ αὐταί, ἐκεῖ οἱ

ἄνθρωποι ἀπειθῶν εἰς τὸ θέλημα τὸ θεῖον, καὶ τοὺς ταυτοὺς παιδεύει αὐστηρὰ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ.

Εἰς τὰς κακίας ταύτας καὶ τὰ ἁμαρτήματα ἐντάθεται ποτε καὶ σὺς ἐνοχοί, ὅταν δὲν ἐγνωρίζετε τὸν Χριστὸν καὶ ἔζητε ὡς οἱ ἄλλοι ἀπιστοὶ καὶ ἁμαρτωλοί.

Τώρα ἡμῶς, ἥτε ἐπιστεύσατε, καὶ ἐβαπτίσθητε, καὶ εἰσαθε μέλη τῆς ἐκκλησίας τῆς ἁγίας, πρέπει νὰ ἀποβάλετε ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν σας καθὲ ἁμαρτήμα, ὀργὴν, θυμὸν, μοχθηρίαν, βλασφημίαν, καὶ αἰσχρολογίαν, ἡ ὁποία μολύνει καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα.

Προσέτι δὲ δὲν πρέπει νὰ ψεύδητε διόλου οὕτως ἀναμεταξύ σας, οὔτε πρὸς τοὺς ἄλλους, ἀλλ' ὁφείλετε ν' ἀλλάξετε καθ' ὁλοκληρίαν, ἀπεκδυόμενοι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, τῆς ἁμαρτίας, μὲ ἅλας τοῦ τὰς κακίας, καὶ ἐνδυόμενοι τὸν νέον ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος φέρει ἥθη καὶ ἔργα νέα· διότι, ὅσον ὁ χριστιανὸς καλῆτερα γνωρίζει τὸν Χριστὸν, τόσον καὶ ἡνακαιοῦνται ἠθικῶς καὶ πνευματικῶς, ὁμοιωμένοι πρὸς τὸν Σωτῆρα αὐτοῦ.

Πλησίον δὲ τοῦ Χριστοῦ δὲν ὑπάρχουν διαφοραὶ μέροληπτικαὶ καὶ προτιμήσεις ἰθύνων, οὔτε εὐγένειαι ἢ ἀγένειαι. Ὡπὼς ἐκεῖνοι, τὰς ὁποίας εἶχεν ὁ Νόμος ὁ Παλαιός, οὔτε αἱ βάρβαροι κοινωνικαὶ διακρίσεις. Ἕλληνες καὶ Ἰουδαῖοι, περιτετμημένοι καὶ ἀπερίτμητοι, βάρβαροι καὶ Σκύθαι, δούλοι καὶ ἐλεύθεροι, δὲν ὑπάρχουν διὰ τὸν Χριστὸν καὶ διὰ τὴν χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν· ἀλλὰ ὅλοι οἱ πιστεύοντες εἰς Αὐτὸν εἶνε υἱοὶ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀδελφοὶ ἀναμεταξύ των, καὶ εἰς ὅλους τούτους βασιλεύει ὁ Χριστός, ὅστις εἶνε δι' αὐτοὺς τὰ πάντα, Αὐτὸς πλούτος, Αὐτὸς εὐγένεια, Αὐτὸς δόξα, Αὐτὸς ἄρτος, Αὐτὸς γλυκασμός. Αὐτὸς παρὼν, Αὐτὸς μέλλον, Αὐτὸς ζωὴ αἰωνία καὶ ἀτελευτήτος. Μ. Γ.

ΟΙΚΟΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

Οἶκος καὶ σχολεῖον εἶνε οὐσιωδῆστατοι παράγοντες, ἀνυπολογίστως συνεισφέροντες διὰ τὸ μέλλον τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν ἱστορίαν· ἀνευ τῶν δύο τούτων οὔτε πολιτεία, ὡς δεῖ, οὔτε εὐνομία, οὔτε εὐσέβεια, ἀλλ' οὐδὲ ἀνάπτυξις καὶ ἡ δέουσα πρὸς τὸν ὅλον οἶκος καὶ σχολεῖον εἶνε στυλοὶ τῆς τε ἀνθρωπότητος καὶ τῆς κοινωνίας. Καὶ ὅντως.

Ὅποιοι ὁ οἶκος, τοιαύτη καὶ ἡ κοινωνία καὶ πολιτεία· διότι, ὅτι ἕκαστος ἐξεπαιδεύθη ἐν τῇ κατ' οἶκον ἀνατροφῇ, ὅτι ἕκαστος ἀπεκλήμυσεν ἐκεῖθεν, ὅτι ἕκαστος εἰδείγματι ἐστὶ ἐν αὐτῷ, τοῦτο καὶ θὰ προσπαθήσῃ ν' ἀναπτύξῃ, ἐφαρμογή καὶ πράξις ἐν τῇ κοινωνικῇ καὶ πολιτικῇ βίῳ.

Ἐντεῦθεν καταφαίνεται ὁποῖος δέον νὰ ᾖ ὁ οἶκος, τ.ε. ἡ οἰκογενειακὴ ἀνατροφή, ὁποῖος δὲ στοχασμοῦ, λεπτότητος καὶ δεξιότητος δέον νὰ ᾖ κατὰ τοὺς οἱ διευθύνοντες γοιεῖς καὶ κηδεμόνες, ἅτε ἔχοντες καθήκοντα ὑψηλά

ἐναντι τῆς πολιτείας, ἥτις ἐν ἑκάστῳ οἴκῳ ἐν μικρῷ ἐμπεριέχεται.

Βεβαίως ἡ πολιτεία θέτει νόμους διὰ πάντας, οὗς περιφρουρεῖ διὰ ποινῶν καὶ ἄργων τεταγμένων εἰς τὴν πρόληψιν, τὴν βεβαίωσιν, τὴν δίκην καὶ τὴν τιμωρίαν τῶν ἐγκληματικῶν πράξεων· ἀλλ' εἶνε σφοδρῶς τὸ λαχθῆν ὅτι οὐδὲν οἱ νόμοι ἀνευ ἡθους· ἡ τήρησις τῶν νόμων ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς νομιμοφροσύνης τῶν πολιτῶν κατὰ τὸν μέρος, καὶ ἐκ τῆς εὐσυνειδήσιας τῶν ἀρχόντων ἐξ ἄλλου, καὶ τὸ ἐν δὲ καὶ τὸ ἕτερον παρέχει πρωτίστως ἡ καλὴ οἰκογενειακὴ ἀνατροφή.

Τὸν αὐτὸν σκοπὸν μελετᾷ καὶ τὸ σχολεῖον. Τὸ σχολεῖον ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ διαπαιδαγωγῇ ἐπὶ τὸ κρεῖττον, ὅτι παρημέλησεν ὁ οἶκος, νὰ καλλιεργῇ, ὅτι κατ' ἀρχὴν καλόν. Ἐσπεῖεν οὗτος, νὰ σπεύσῃ, ὅτι δὲν προδύνησεν ἐκεῖνος, ἡ δὲ, ἐκ βραστώνος, ἀκηδίας καὶ ὀλιγορίας ἡ ἐξ ἄλλων αἰτίων δὲν ἠδυνήθη.

Πᾶς οἶκος καὶ πᾶν σχολεῖον, ὅπερ δὲν στοχάζεται τοῦτο, δὲν ἐκπληροῖ τὸν προορισμὸν αὐτοῦ, δὲν συνεισφέρει ἐπ' ἀγαθῷ εἰς τὸ μέλλον καὶ τὴν ἱστορίαν, εἶνε ἐστὶα διεσθαρμένη οἰκογενειακῶν καὶ πολιτικῶν ἀναθυμιάσεων.

Τούτου ἐνεκεν οἱ ταγοὶ καὶ οἱ ἡγέται τούτων δέον νὰ ᾖ ἐν πληρεστάτῃ συναισθήσει τῶν σπουδαίων αὐτῶν υποχρεώσεων, ἀνευ δὲ τούτου μήτε οἶκος νὰ προεστανται μήτε σχολεῖον. Οὕτω λ. χ. οἱ φιλοδοξούντες τ' ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς δέον νὰ λάβωσιν ὑπ' ὄψιν τὸν ὅτι ἔχουσιν ὀφειλὴν ἱερὰν νὰ δειγθῶσιν ἄξιοι αὐτοῦ.

Ἀνάγνωτε τὰς καταγγελίας, ἀνέψατε τὰς φυλακὰς, ἀριμνήσατε τὰς στατιστικὰς περὶ τῶν καταδικῶν. Ἐκεῖ σήκονται ἄνθρωποι, οἵτινες ἠδύναντο νὰ φανῶσι χρήσιμοι εἰς τὴν κοινωνίαν· πόσοι δὲ δὲν ἀπέθνηον ὑπερόβιοι· πόσοι ἄρα γε τὸ ἱκρίωμα καὶ τὴν λαμπρότητα δὲν ἀνῆλθον; Τίς ἔρερεν αὐτοὺς εἰς τοῦτο; ἡ παρημέλησις οἰκογενειακὴ ἀνατροφή· ἐκ τῆς τῶν γονέων ὀλιγορίας κατῆντησαν οἱ δύστηνοι κακοῦργοι. Ἀλλ' ὅπως εὐρηγῇ μεταξὺ τῶν ὡς κακούργων καταδικασθέντων καὶ ἄθωοι· ἀλλὰ καὶ εἰς τοῦτο πταίει ἡ ἐλλείψις τῆς οἰκογενειακῆς ἀνατροφῆς, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας οὐ σπανίως ἡ ψευδομαρτυρία ἡ ἡ βλαβὴ καὶ ἡ διαφθορὰ τῶν δικαστῶν καταδικάζει τοὺς ἀνευθύνους καὶ ἀπαλλάσσει τοὺς ἐνόχους.

Βεβαίως τοῦ λόγου ἐνταῦθα γενομένου εἶνε δυνατόν νὰ προκύψῃ τὸ ἐρώτημα, ποῖος εἶνε ὁ ἀστοργος πατὴρ ἢ ποῖα εἶνε ἡ ἐκείνη ἡ ἀστοργος μήτηρ, ἥτις δὲν διαφλέγεται νὰ ἰδῇ τὰ τέκνα αὐτῆς εὐημεροῦντα καὶ προοδύοντα; Δικαία ἡ ἐνστάσις· ἀλλὰ μήπως εἶνε ὀλίγοι οἱ ἰσχυνοὶς τὰ τέκνα αὐτῶν ἀνευ ἐπιβλέψεως καὶ διευκρίσεως; μήπως οἱ περισσώτεροι ἐκ κακῶς ἐκπονημένης ὑπερβολικῆς στοργῆς δὲν παραβλέπουσι τὰς ἐλλείψεις καὶ δὲν ἀδιαφοροῦσι καὶ ἐκεῖ ἐνθα εἶδε νὰ ἐφημεζέτο τὸ γραφικόν, «δὲν ἀγαπᾷ Κύριος παιδεύει, μαστιγοῖ δὲ πάντα υἱὸν ὃν παραδέχεται»;

Τὸ μικρὸν παιδίον δυνατόν νὰ σπᾶλλεται εἰς πολλὰς σχέσεις αὐτοῦ καὶ ἐνεργείας· οἱ γονεῖς λοιπὸν

ὀφείλουσι νὰ ᾖ οἱ σοφοὶ ρυθμιᾶται καὶ καθοδηγοὶ τοῦ. Πλὴν πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἀντὶ νὰ διδάσωσι ποῦ τεῖναι ἡ συχνὴ τούτων ἐπανάληψις. ἐκ τοῦ μὴ καλῶς ἐκνοουμένου φιλτρῶν, ἀντὶ νὰ διηρθῶσιν καταλλήλως, παραβλέπουσιν ἡ καὶ πολλὰς μειδιῶσι καὶ ἐνσπαινίζοντες ἀποθαμιάζουσι διὰ τὸ χάριεν καὶ ἐπινοητικόν, τὸ εὐστροφον καὶ εὐτράπελον, οὕτως ὀνομάζοντες τὴν οὖν μὲν ἀρχομένην, διὰ δὲ τῆς ἀμελείας μέλλουσιν νὰ ριζωθῇ κακίαν.

Πόσοι δὲ ἄλλοι δὲν παραδίδουσιν εἰς τὰ τέκνα αὐτῶν ὀλέθρια διδάγματα διὰ ζώντων παραδειγμάτων; ὅποιοι ἀνοικεῖσι σκηνὰν δὲν ἐξελίσσονται πρὸ τῶν δαμάτων τῶν ἁθῶν πλασμάτων· ἀρ' αὐτῶν τῶν γεννητόρων των;

Ἐδῶ ἐρίδες καὶ φωνασκαί, ἐκεῖ πλεονεξία καὶ ἐπιβουλαι, ἀλλαχόσε τὸ ἡδονικόν καὶ σπάταλον καὶ πόσ' ἄλλ' ἀναρίθμητα δὲν θεωρεῖται τὸ ἄπλοῦν ἐκεῖνο πλάσμα, τὰ ὁποία ὡς εἰς εὐπλαστον τῆς διανοίας αὐτοῦ κηρὸν δὲν ἀποτυποῖ προθύμως; χίλια, καὶ ἄλλοτε ἐρράφωμεν, διδασκαλίαι λαμπραὶ καὶ ἐξαιρετοὶ δὲν συνεισφέρουσι τόσον, ὅσον ἐν παραδείγματι προβαλλόμενον παρ' ἐκείνων τῶν προσώπων, τὰ ὁποία θεωροῦσι καὶ ἔχουσι πάντων σεβασμιώτατα οἱ παῖδες.

Ὅβια λ.χ. ἐν τῷ τέκνῳ δὲν ἐδιδάχθη ἐν τῇ κατ' οἶκον ἀνατροφῇ ν' ἀγαπᾷ καὶ φιλῇ τὸν ἀδελφόν αὐτοῦ, πῶς θ' ἀγαπήσῃ ἐν τῇ κοινωνίᾳ τοὺς ὁμοίους τοῦ ἀνθρώπου; Ὅταν δὲν ἐπαρκαδειγματισθῇ νὰ σέβηται τὴν ἐδιοκτησίαν τοῦ ἀδελφοῦ του, πῶς θὰ τὴν εὐλαβηθῇ ἐν τῇ κοινωνίᾳ; Ὅταν δὲν ἐμαθητεύθῃ νὰ φειδῇται τοῦ χρόνου, πῶς θὰ χρησιμοποίησιν τούτον ἐν τῇ κοινωνίᾳ; Ὅταν δὲν ἐδιδάχθη νὰ ἐγκρατεῖται, πῶς θ' ἀπέσχῃ τῶν καταχρήσεων, αἱ ὁποῖαι μεθούριον ἐν τῇ κοινωνικῇ συμφορῇ θὰ προκαλῶσιν ἐνώπιόν του;

Ἀλλ' ἐπικουρον εἰς τὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν καλὴν ἀνατροφήν εἰπομεν, ὅτι ἔρχεται τὸ σχολεῖον.

Τίς ἡμῶς ἀγνοεῖ, ὅτι εἰς πολλοὺς εἰσέτι δυστυχῶς ἐπικρατεῖ ἡ ἰδέα ν' ἀναπτύσσῃσι τὸ πνεῦμα μόνον, τὴν δὲ καρδίαν τῶν νέων ἐν δευτέρᾳ καὶ τρίτῃ μορᾷ νὰ θέτωσιν ἀμελοῦντες διὰ τὴν ἀνάπτυξιν οὗτης;

Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου, ἡμαρτημένος καὶ ἄτακτος καὶ ἀρρυθμιστος βίος τῶν διδασκάλων εἶτε ἐριζόντων καὶ διαπληκτιζομένων πρὸς ἀλλήλους, εἶτε ραθυμίας καὶ ἀσχνημόνης φερομένων ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν σχολείων, λίαν ὀλεθρῶς πολλάκις ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς ἠθικῆς τῶν μαθητῶν διαπλάσεως.

Δι' ἕνα διδάσκαλον ἐπίσης δὲν ἀρκεῖ νὰ γινώσκῃ ὀλίγα ξηρὰ γράμματα, χάριν τῆς μεταδόσεως τῶν ὁποίων κατατρίβεται ἀκαίρως ὁ πολῦτιμος τοῦ μαθητοῦ χρόνος εἰς ἀποστήθισιν ξηρῶν ἀνωφελῶν τόπων, δι' ὧν καταπονείται ἡ διάνοια τῶν νέων καὶ γεννᾶται ἡ ἀηδία, ὁ κόρος, καὶ ἡ ἀποστροφή τῶν μαθητῶν πρὸς τε τοὺς διδασκόντας, ἑαυτοὺς καὶ τὸ σχολεῖον.

Ὁ μαθητὴς δέον νὰ θεωρῇ τὸ σχολεῖον ὡς τὸν εὐαγῆ κήπον, εἰς ὃν ἀκόρος καὶ μετὰ χαρᾶς νὰ ἐντρύφῃ ὡς ἄλλη μέλισσα, τὸν δὲ διδάσκαλον νὰ θεωρῇ οὐχὶ ὡς ἐκεῖ.

νον, εις ὃν μετὰ φόβου ν' ἀποβλέπη, ἀλλὰ ὡς πατέρα αὐτοῦ, ὡς προστάτην καὶ φίλον αὐτοῦ. Ὡς ἐκ τούτου ὁ διδάσκαλος ὀφείλει νὰ κατέλθῃ μετὰ πατρικῆς ἀγάπης εἰς τὰς σχέσεις τῶν μαθητῶν, καὶ μετ' αὐτοῦ ἀξιοπροσέχους ἀφελείας νὰ διαπλάτῃ τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν τοῦ νῦν μὲν νέου, αὐρίου δὲ πατρὸς, πολίτου, φίλου, ἀγαθοῦ ἀνδρός. Δὲν πρέπει δὲ νὰ ἀδμονῇ καὶ ν' ἀσχάλλῃ δασκίς εὐρηνηταὶ καὶ βραδύνοες, ἀλλ' ἐν τῇ πατρικῇ ἐπιμονῇ διὰ τῶν μαλλόν καταλλήλων μέσων νὰ συντελέσῃ, ὅπως οἱ πάντες ἀγαπήσῃ τὸν διδάσκαλον καὶ τὸ σχολεῖον.

Τότε καὶ μόνον, ὑπὸ ταιαύτας συνθήκας, οἶκος καὶ σχολεῖον συνεργάζονται καὶ ἐπιφέρουσι τὰ λαμπρὰ καὶ εὐκατα ἀποτελέσματα.

Ἐν Ἀρτάκη + Ὁ Τρωάδος Τιμόθεος.

Ἡ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἡς προηγούμενον τῆς «Ἀναπλάσεως» φύλλον ἐδηλώσαμεν τοὺς λόγους, διὰ τοὺς ὁποίους ἀπὸ τοῦ ἐπομένου ἔτους θὰ κανονισθῇ τὰ τῆς πληρωμῆς τῶν συνδρομῶν τῆς «Ἀναπλάσεως» οὕτως, ὥστε ὁ Διευθυντὴς αὐτῆς νὰ μὴ καταξοδεύῃ πολλὸ μέρος τοῦ καιροῦ του εἰς ἀλληλογραφίαν δι' ἐπιστροφὴν καθυστερουμένων, ἀλλὰ νὰ δυνήθῃ νὰ διαθέσῃ ἄρκετον χρόνον δι' ἐμύλιας καὶ ἐνεργείας προσωπικὰς ἐξ ἐκείνων δι' ὧν, πολλαπλασιαζομένων, συντρέχεται ἱερισσότερον καὶ ἡ κοινωνία καὶ ἡ πολιτεία εἰς τὴν ἀναζωπύρῃν τοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος καὶ τὴν τόνωσιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς.

Πρὸς τοῦτο ἐδηλώσαμεν τρία τινα· α') ὅτι θὰ διαγράφωμεν πάντας, ὅσοι δὲν ἤθελον πληρῶσαι τὴν συνδρομὴν τῶν μέχρι τέλους τοῦ παρόντος μηνὸς Δεκεμβρίου· β') ὅτι ὅσοι θ' ἀπομείνουσι συνδρομηταὶ θὰ πληρῶνουν τὴν συνδρομὴν τῶν ἐντὸς τῆς πρώτης εξαμηνίας ἐκαστοῦ ἔτους· γ') ὅτι οἱ ἐγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ θὰ προπληρῶνουν τὴν συνδρομὴν τῶν.

Ἡ ἀπόφασίς μας αὕτη ἐνισχύθη περισσότερον ἀπὸ τὰ διαδραματιζόμενα εἰς τὸ Κοινοβούλιόν μας κατὰ τὴν παρελθούσαν Δευτέραν. Οἱ νόμοι μας συνέδεσαν πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας, ἔδωκαν δὲ εἰς τὴν πρώτην πολλὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων νὰ ἐνεργῇ ἐπ' ὠφελείᾳ ἢ ἐπὶ βλάβῃ τῆς δευτέρας. Τούτουτρόπως ἡ ἐκλογὴ ἐπισκόπων εἶνε περισσότερον ἔργον τῆς πολιτείας, τῆς ὁποίας οἱ ἀντιπρόσωποι ἐκλέγουσι τὸν ἐπίσκοπον, ἐνῷ οἱ Συνοδικοὶ ἀρχιερεῖς μόνον προτείνουν τοὺς τρεῖς ὑποψηφίους. Ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν μοναστηρίων, καὶ τὰ τοῦ κατωτέρου κλήρου, καὶ τὰ τῶν ἐπιτροπῶν τῶν νῶν, εἶνε πράγματα, τῶν ὁποίων ἡ ρύθμισις, κατὰ τὴν κρατούσαν νομοθεσίαν μας, εἶνε ἔργον τῆς πολιτείας.

Τῆς πολιτείας ταύτης ἔργον εἶνε καὶ ἡ ἐν τοῖς σχολείοις θρησκευτικὴ ἐκπαίδευσις. Αὐτοῦτως δὲ μέχρι τῆς σήμερον ἡ εἰς ὅλα ταῦτα ἐνέργεια τῆς πολιτείας μας δὲν ὑπῆρξε πεφωτισμένη εὐνοειδῆτος, σκόπιμος, ἐπιμελής. Καὶ ἐπιτροπὰς τῶν νῶν διατηροῦνται ἐκ φανύων πολλάκις θελήσεων ἀνθρώπων ξένοι πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἐπισπουδαῖοι ποικιλοτρόπως αὐτήν. Καὶ ἐπίσκοποι συνέβη νὰ προτιμῶσιν ἐκ τῶν ὑστερούντων ὅχι μόνον εἰς διδασκαλικοὺς καὶ διοικητικοὺς, ἀλλὰ καὶ εἰς εὐθείαν καὶ γρηγορήτητα. Καὶ μετὰ ὑπερβολὴν κλοντα ἔτη ὁ κατώτερος κλήρος μας ἐξακολουθεῖ νὰ ᾖ τὸ θῆμα παιγνίστου ἐγκαταλείψας καὶ ἀκηδίας. Τὸ ὅτι δὲ εἰς τὰ σχολεῖα καὶ τὰ Γυμνάσια μας τὰ θρησκευτικὰ μᾶθημα δὲν εἶνε ἀνατεθειμένον εἰς θεολόγους, ἀλλ' εἰς καθηγητάς, τῶν ὁποίων τινὲς στοιχηματίζομεν, ὅτι δὲν εἶνε εἰς ὅσιν ν' ἀπαγγεῖλωσιν ἐκ πτήθους τὸ Σύμβολον τῆς πίστεως, μαρτυρεῖ χαρακτηριστικῶς ποία ὑπῆρξεν ἡ ἀντίληψις τῶν κυβερνητῶν μας περὶ τῆς εὐδύνης, τὴν ὁποῖαν ὑπέρουσι διὰ τὴν θρησκευτικὴν ἐκπαίδευσιν καὶ μόρφωσιν τῆς νεολαίας μας.

Καὶ τὸ χαρακτηριστικώτερον εἶνε, ὅτι ἡ ἀκηδία αὕτη ἐπετέθη καὶ εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν κορασίων. Ὁ Σατωβριάνδος εἶπεν, ὅτι γυνὴ ἀθηρσος εἶνε τὸ πλεον βρωμερὸν ζῶον. Παρ' ἡμῖν βεβαίως ἡ ἐκπαίδευσις τῶν θηλέων δὲν τὰ ὠδήγησε συστηματικῶς εἰς τὴν ἀθηρσείαν· τὰ ἔφερον ὅμως εἰς θρησκευτικὴν τινα ἀδιαφορίαν καὶ ἐπιπολαιότητα, ἡ ὁποία εἶνε πρώτη ἐξαιτία τῆς ἀπιστίας. Καὶ τὸ κακὸν τοῦτο ἐπετέθη ἐκ τοῦ ὅτι εἰς τὰ σχολεῖα τῶν ἀρρένων καὶ εἰς τὰ σχολεῖα τῶν θηλέων διετηρήθησαν πολλάκις καὶ ὑπεστηρίχθησαν διδάσκαλοι καὶ καθηγηταὶ ἄθεοι, μὴ λείποντες νὰ δηλητηριάσωσι δι' ὁμιλιγγμῶν σαφῶν τὸ θρησκευτικὸν φρόνημα τῶν μαθητῶν καὶ τῶν μαθητριῶν. Καὶ τὸ ὅτι πρὸ τινῶν ἐτῶν εἰς αὐτὸ τὸ διδασκαλεῖον Ἀθηνῶν ἐδιδάσκετο Ζωολογία, ἀνακηρύττουσα τὴν Δαρβίνειον θεωρίαν ὡς ἀναμφισβήτητον ἐπιστημονικὴν καὶ πραγματικὴν ἀλήθειαν, ἀποδεικνύει, ὅτι αὐτὸ τὸ παρ' ἡμῖν Ἰνστιτούτον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαίδευσως, εἴτε ἐνεκ κομματικῶν λόγων, εἴτε ἐξ ἀδιαφορίας πρὸς τὰς θρησκευτικὰς ἀρχάς, δὲν ἰδίως πολλακις νὰ θέσῃ τὴν δηλητηρίαν τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων τῆς ἑλληνικῆς νεότητος ὑπὸ τὴν αἰγίδα καὶ τὴν προστασίαν του.

Προσέθετε τώρα εἰς ταῦτα τὸ ὅτι οἱ πλείστοι ἐξ ἐκείνων, οἵτινες μετέβησαν εἰς Εὐρώπην πρὸς συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν τῶν, ἐπέστρεψαν ἐκπαιδευμένοι μᾶλλον ἀπὸ τὰς ἀθέους καὶ τὰς ἐλευθερόφρονας λεγομένας διδασκαλίας, ἢ ἀπεκρίσαν ἐκείθεν θρησκευτικὴν τινα ἀδιαφορίαν, ἐν εἶδος σκεπτικισμοῦ ἀπροσίτου εἰς τὸν θρησκευτικὸν ἐνθουσιασμόν καὶ εὐχαριστοῦμένου εἰς ἕνα διορισμὸν, ἄγοντα πρὸς τὴν θυρίδα τοῦ δημοσίου ταμεῖου, καὶ ὅτι πολλοὶ ἐκ τούτων, ἢ καὶ ὅλοι οὗτοι διωρίσθησαν εἰς τὰ ἐκπαιδευτήρια μας καθοδηγοὶ τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας τῆς νεότητος, τινὲς δὲ καὶ τμηματάρχαι καὶ Γεν. Γραμματεῖς τοῦ

Ἰνστιτούτου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαίδευσως, καὶ θὰ ἔλγῃ τὴν ἐξήγησιν τῆς θρησκευτικῆς ψυχρότητος καὶ ἀγνοίας, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐκλήθη μὲγα μέρος τῆς κοινωνίας μας, τότεν τῆς ἀνωτέρας ὅσον καὶ τῆς κατωτέρας, καθὼς καὶ τῆς ἐλλείψεως συστηματικῆς καὶ σπουδαίας φροντίδος διὰ τὴν ἀνόρθωσιν καὶ βελτίωσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν καταστάσεως.

Πάντα ταῦτα συναπετέλεσαν μεγάλα καὶ ἀσυγχώρητα ἐγκλήματα, τῶν ὁποίων ὁριστάμεθα ἤδη τὰ θλιβερά καὶ βαρέα ἀντίποινα. Εἶνε παλαιὰ, ἀλλ' αἰετοὶ νεάζουσα ἡ ἀλήθεια, ὅτι τίποτε δὲν κάμνουν οἱ νόμοι χωρὶς τὰ ἥθη, ἐξ ἧσιν δ' ἐγκυρὸς εἶνε ἡ ἀλήθεια, ὅτι ματαίως θὰ ζητήσῃτε ἀγνοῦς χαρακτηριστὰ καὶ χρηστότητα ἡθῶν, ὅπου τὸ θρησκευτικὸν πῦρ ἀφύη νὰ ψυχῇ.

Ἐνταῦθεν ἐξεπηθήσαν εἰς τὸ μέσον τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας πολιτευόμενοι καὶ κυβερνῆται ἀδιάφοροι πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ψυχροὶ πρὸς τὴν θρησκείαν, τελείως ἐπιλήσμονες τοῦ ναοῦ, τὸν ὁποῖον ἐνθυμοῦνται μόνον ὑπὸ τὴν κομματικὴν τῶν ιδιότητά. Ἐνταῦθεν ἐπερατοῦργήθησαν ὑπᾶλληλοι, μὴ συνδεόμενοι πρὸς τὴν κοινωνίαν, τὸ κράτος, τοὺς νόμους, τὸ καθεῖναι, ἀλλὰ μόνον πρὸς τὸν ἐαυτόν των καὶ πρὸς τὸ κόμμα των. Ἐνταῦθεν ἀνέκυψαν κοινωνικὰ ὁμάδες, μὴ ἔχουσαι ἐπίγνωνσιν τῶν πρὸς τὸ Κράτος καὶ τὸ Ἔθνος ὑποχρεώσεων των, καταλαμδανόμεναι μὲν καιρικῶς ἀπὸ ἐξάψεως καὶ ὁσέτρους πατριωτικῆς, ἀλλ' ἀνίκαναι νὰ ἀφοσιωθῶσιν εἰς τακτικὴν ἄγυσαν πρὸς τὴν ἐξυπαρέστησιν τοῦ ἔθνους καὶ τῆς πατρίδος. Καὶ ἐνταῦθεν ἡ κατὰ πτωσίς τοῦ θρησκευτικοῦ ἐνδιαφέροντος μᾶς ἔφευγεν εἰς θλιβεράν ἡθικὴν ἀνωμαλίαν, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ὁποίας ἐξηχερώθη καὶ ὁ πολιτικὸς μας βίος καὶ ὑπεδουλώθη εἰς εὐτελεῖς προσωπικὰς βλέψεις καὶ ἄγρια καὶ ἀκατάσχετα κομματικὰ μίσση, καταλλόντα πᾶσαν νόμιμον τάξιν καὶ μάταιοῦντα πᾶσαν ἐργασίαν περισυλλογῆς καὶ ἀνορθώσεως.

Καὶ ὁ τυφλὸς οὗτος κομματισμὸς, ὁ καταλαβὼν τὰς πόλεις μας, τὰς νήσους μας, τὰ χωρία μας καὶ ὅλας μας τὰς τάξεις, ἀπὸ τοῦ ἰδαφους τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου μετεπήδησε καὶ παντοῦ σχεδὸν ὅπου ὑπάρχουν Ἑλληνικαὶ Κοινότητες, ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τῆς ἐπιδράσεως τοῦ ἐξ Ἀθηνῶν παραδείγματος, τὸ ὁποῖον δὲν ἴσχυε νὰ ἐκασθεῖσῃ ἢ ἀπόστασις, ἀφ' ἑτέρου δὲ διὰ τῶν ἐπιστημόνων, οἵτινες, μαθόντες ἐπὶ τόσα ἔτη νὰ ἐξαργυρίζωνται διὰ τὴν ἐλπίαν, τὴν μυρτιάν ἢ τὸ κορδόνι, συνεχίζουσιν ἐνεργάτερον, ἀλλὰ καὶ δλεθριώτερον τὰς ρυνηθείας ταύτας, μεταβαίνοντες εἰς τὴν γενέτειράν των.

Παρατηρήσατε τὰ ἀπὸ ἐτῶν ἤδη γινόμενα εἰς τὴν Σάμον. Ἀάβετε ὑπ' ἑξῆς τὰ ἐν Κύπρῳ, τα ἐν Σμύρῃ, τὰ ἐν Θεσσαλονίκῃ, καὶ πολλὰ ἄλλα ἐτι. Οἱ διαπληκτισμοὶ τῶν ὁμογενῶν μας εἶνε μακροχρόνιοι, ἀδιάλειπτοι, καὶ ἀνευ ὁρίων, κοινοτικὰ δὲ καὶ ἐκκλησιαστικὰ συμφέροντα ὑπὲρτατα διακινδυνεύονται καὶ καταστρέφονται εἰς τοὺς ἐμφύλιους καὶ ἀσπόνδους τούτους ἁγῶνας. εἰς τοὺς ὁποίους δὲν θέτει τέρμα καμμία εὐγενεστέρη σκέψις, καμμία ἱερῶς καὶ χρηστατέρᾳ ἐμπνευσις καὶ ἐπιβολή.

Ἐν τοιαύτῃ καταστάσει εἶνε ἄπορον ὅτι κινδυνεύομεν παντοῦ, ὅτι μᾶς ὑπερτεροῦν καὶ μᾶς ὑπερπαλαγγίζουσιν οἱ ἐχθροὶ μας, ὅτι χάνομεν καθ' ἐλάχιστην ἰδαφός, ὅτι ὑποχωροῦμεν πολλὰ καὶ νικώμεθα ὅχι μόνον ὡς ἀσθενέστεροι, ἀλλὰ καὶ ὡς κατηγχυμμένοι·

Τί λοιπὸν θὰ ᾖν τὸ μέλλον μας; Ἐάν τὸ παρὸν ᾖν κρημνὸς, τὸ μέλλον θὰ ᾖν χάος. Καὶ ἐκεῖ φερόμεθα ἀνεπιγνώστως, ἀσυναιθνήτως, ἀσυνειδήτως, ἀφιλοτίμως. Νομίζει τις ὅτι μᾶς ἔχει καταλάβει μία τύφλωσις ἀθεοράπτως, μία ἀπώνοια ἀκαμπτως, μία τάσις ἐκμηδενίσεως καὶ καταισχύνσης ἀπολήμματος, μέθῃ τις αὐτοξοφνωσέως καὶ αὐτοκαταστροφῆς μακινώδους καὶ ἀκατάσχετος.

Οἱ ἀρχαῖοι θὰ ἔλεγον, ὅτι μᾶς συνέχει καὶ μᾶς ἐκτυφλῶναι καὶ μᾶς παρασύρει εἰμαμένη τις ἐδυσιώπητος καὶ φθονερὰ, κατὰ τῆς ὁποίας εἶνε ἄδύνατος πᾶσα ἐξίγερσις καὶ πᾶσα ἀντίρρσις. Ἀλλ' ὑπὸ τὸ φῶς τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας δὲν εἶνε δύσκολον νὰ ἐνοήσῃ τις, ὅτι τὸ βάρος καὶ τὴν εὐθύνην τῆς καταστάσεως ὑπέχουμεν ἡμεῖς αὐτοί, καὶ ὅτι ἡ ἀπομάκρυνσις μας ἀπὸ τὸν Θεόν, ἡ λήθη αὐτοῦ καὶ ἡ ἐγκατάλειψις καὶ ἡ καταφρόνησις τῶν δόξων, τῶν ἁγίων, τῶν ἱερῶν, εἶνε ἡ ἐξαπολύσασα ἐναντίον μας τούτους ἀνέμους, ἡ ἀνοίξασα ἐνώπιον ἡμῶν τόσα χάσματα, τὰ ὁποῖα ὁλονὲν καθίστανται ἐρότερα, ἀπειλητικώτερα, φοβερώτερα, δλεθριώτερα, ἄδυσοι ἀχόρταγοι, μέλλουσαι νὰ μᾶς καταπλύνουν καὶ νὰ μᾶς ἐξαφανίσουν.

Ὁ ἀρετὴ ἀλλων περὶ τούτου θὰ διαλύσῃ πάντα δισταγμὸν πληροφορούμενος τὰ συμβάντα τὴν παρελθούσαν Δευτέραν εἰς τὸ Κοινοβούλιόν μας ἐπὶ τῇ ἐνάρξει τῆς Δ' Συνόδου τῆς ΙΣΤ'. Βουλευτικῆς Περιόδου.

Δὲν πρόκειται ἐνταῦθα νὰ εἰκονίσωμεν ὅλην τὴν ἐκεί ἐκτυλιχθεῖσαν ἀσχημίαν. Καθεῖναι μᾶς ὅμως κρῖνομεν νὰ γνωρίσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστὰς μας τὸ χύσιμον τοῦ Ἀγιασμοῦ, τὴν κατάρριψιν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, τοῦ τιμίου Σταυροῦ, καὶ τὰ παρόμοια, τὰ ὁποῖα ἐπλήθυνον, ὡς διὰ νὰ παραστήσωσιν ὅτι ἡ μακρὰ διεφθορά τοῦ πολιτικοῦ μας βίου δὲν ἐσεβάσθη τίποτε, ὥργισσε δὲ καὶ ἐπὶ ὅλων τῶν ἱερῶν καὶ ὅλων τῶν δόξων.

Οἱ ἀλαλαγμοί, αἱ φωναὶ μεταβάλλονται εἰς πανδαμνίον. Τότε πλέον καὶ ἡ τράπεζα τοῦ ἁγιασμοῦ ἀνατρέπεται καὶ μετ' αὐτῆς τὸ δοχεῖον τοῦ ἁγιασμοῦ καὶ τὰ ἄμφια. Οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς ζητοῦν νὰ σώθωσιν φεύγοντες (Ἑστία).

«Οὐδεμία ἀβρότης ἔχει θέσιν εἰς τὴν φοβεράν ἐκείνην εἰκόνα τῶν παθῶν. Ἀναποδογυρίζεται καὶ θραύεται ἡ τράπεζα τοῦ ἁγιασμοῦ, χύνεται ἐπὶ τοῦ δαπέδου τὸ ἅγιον ὕδωρ, πατεῖται τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ὁ τίμιος Σταυρὸς... Τὰ ἱερὰ ἄμφια εἶνε ἐρριμμένα ἐπὶ τοῦ τάπητος» (Ἀστραπή).

«Οἱ ἀρχιερεῖς καὶ αὐτοὶ συνεπίεσθησαν, ἰσως καὶ νὰ ἐκτυπήθησαν. Οἱ ἱερεῖς δὲ καὶ οἱ διάκονοι ἐντρομοὶ ἐσπεύδον νὰ σώσουν ἀπὸ τὴν ἀνατροπὴν καὶ τὸ πτακισμὰ τὴν τράπεζαν, ἐφ' ἧς ἦτο τὸ Εὐαγγέλιον, ὁ

Σταυρός και ὁ ἁγιασμός. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἐποδοπατήθησαν. Τὰ ἄμφια ἐστρώθησαν χαμαί. Ὁ ἁγιασμός ἐχύθη, αἱ λαμπάδες ἐθαύθησαν ἀνατρέψεως τῆς τραπέζης, μόλις δὲ αὐτὸ τὸ χρυσὸν Εὐαγγέλιον ἐγλύττωσεν ἀπὸ τοῦ συγκύλισμα, ἀναρπαγὴν ὑπὸ σταυρᾶς χειρὸς κατὰ τὴν κρίσιν σιγῆς (Ἐκπρός).

«Πᾶσι καὶ Εὐαγγέλιον καὶ ἁγιασμόν καὶ βῆμα ὥρατον παράδειγμα σεβασμοῦ πρὸς τὰ θεῖα διὰ τοὺς περιέργους πολίτας, οἱ ὅποιοι ἐκύταζαν κατὰ πλῆκτον τὸν πρωτότυπον αὐτὸν ἁγιασμόν τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοβουλίου. Καὶ οἱ ἄξιοι πατέρες τοῦ ἔθνους, ἀφοῦ ἐσταλάτησαν τὸ Εὐαγγέλιον, τὸ ἐμάχυσαν κατόπιν καὶ ὠρίσθησαν ἐπ' αὐτοῦ πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τοὺς θεσμούς» (Ἀκρόπολις).

«Ἐν τῇ μεταξὺ ὁ Μητροπολίτης μετὰ τῶν Συνοδικῶν κατορθώνουν σπρωγόμενοι νὰ ἐξεέλθουν τῆς αἰθούσης. Αἱ τράπεζαι μὲ τὰ ἄμφια καὶ τὰ πρὸς ἁγιασμόν χρειώδη ἀνατρέπονται καὶ θραύονται» (Νέον Ἄστυ).

«Οἱ Συνοδικοὶ δὲν γνωρίζουν τί νὰ κάμουν καὶ ἀπὸ ποῦ νὰ ἀποχωρήσουν. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης προσπαθεῖ νὰ προστατεύσῃ τὴν μικρὰν τράπεζαν μὲ τὰ σκεύη τοῦ ἁγιασμοῦ, τὸν σταυρὸν καὶ τὸ δοχεῖον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἶχε πέσει καὶ μελάνη. Οὕτε αὐτὸ δὲν κατορθοῦται. Ἡ τράπεζα, ὁ σταυρός, τὰ ἄμφια καὶ τὰ κηρία σκορπίζονται ἕνα ἀπὸ τὰ πόδια τῆς τραπέζης θραύεται, καὶ ἐγείρεται ἀπειλητικὸν εἰς τὰς χεῖρας κάποιου πολίτου» (Καιροί).

«Ἡ μάζα τῶν συμπλεκόμενων πηγαίνει καὶ ἐρχεται ἀνατρέπουσα, ποδοπατοῦσα, θραύουσα, καταστρέφουσα. ἀλληλοκυτωμένη. Μέσα εἰς τὸν ἁγιασμόν ἐκκινεῖται τὸ περιεχόμενον ἐνὸς μελανοδοχείου. Ἡ τράπεζα, ἐπὶ τῆς ὁποίας εὐρίσκετο τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ἀνατρέπεται, θραύεται, θρυμματίζεται. Κυλίσεται κατὰ γῆς τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ποδοπατεῖται ὁ Τιμιος Σταυρός. Τὰ ἱερὰ ἄμφια σφύρονται, πατοῦνται, τραβοῦνται ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν μαχητῶν» (Ἀθῆναι).

«Τὸ φρικωδέστερον τῶν θεαμάτων ἦτο ἡ ἀνατροπὴ τοῦ ἁγιασμοῦ. Ἡ λεκάνη τοῦ ὕδατος, ὁ σταυρός, ὁ κλάδος τοῦ βασιλικοῦ, ἄλλα ἱερὰ ἀντικείμενα, ἔπεσαν κάτω καὶ ἐποδοπατήθησαν. Ἀξίον δὲ ἰδιαιτέρως περιγραφῆς ἦτο τὸ θέαμα τῆς διασώσεως τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, τὸ ὅποιον πρὸς σιγὴν ἐφάνη ὑψούμενον ὑπὲρ τοὺς παλαιόντας εἰς τὰς χεῖρας ἐνὸς ἱερέως, ἀνέκτανον νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν εἰρήνην εἰς τοὺς πατέρας τοῦ ἔθνους. Ὁ ἱερεὺς ὑψώσας τὸ Εὐαγγέλιον εἰς χεῖρας καὶ διασώσας αὐτὸ ἀπὸ τὰ πέλματα τῶν βουλευτῶν ἐφυγεν ἐσπευσμένως πρὸς τὰ ὀπίσθεν τῆς αἰθούσης» (Σιρίπ).

Ἰδοὺ ἐκ συμπολιτευομένων καὶ ἀντιπολιτευομένων

ἐφημερίδων αἱ σκηναὶ αἱ καταρρυπόμεναι τὸ ἑλληνικὸν Βουλευτήριον κατὰ τὴν παρελθούσαν Δευτέραν καὶ ἀποτελέσασαι τὸ κορύφωμα τῆς νεωτέρης πολιτικῆς ἡμῶν ἀγριότητος καὶ ἀκολασίας, τῆς λήθης πάσης εὐπρεπείας καὶ αἰδοῦς.

Τίνας οἱ εἰδικῶς ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ὑπεύθυνοι δὲν εἶνε ἰδικὸν μᾶς ἔργον νὰ ἐξετάσωμεν. Δυνάμεθα ὅμως καὶ ὀφείλομεν νὰ βεβαιώσωμεν, ὅτι τὸ γινόμενον δὲν εἶνε συμπτωματικὸν ἀπλῶς, ἀποτέλεσμα ἑξαφωσ τυχαίας καὶ κοχλασμοῦ ψυχικοῦ, μαρτυρήσαντος μὲν ὑπερβολὴν ἱμπαθείας, ἀλλὰ λυπησάντος ὀδυνηρῶς μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ τοῦ παρασυρθέντος ὑπ' αὐτοῦ. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι οἱ πολιτευόμενοι μᾶς πρὸ πολλοῦ κατέστησαν ξένοι πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς θρησκείας μᾶς καὶ προσέλαβον δὲν λέγου ἐχθρικὴν, ἀλλ' ἀδιάφορον στάσιν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν μᾶς καὶ τὸ ἁγιαστικὸν καὶ ἐξημερωτικὸν αὐτῆς ἔργον. Τοιοῦτοτρόπως δὲ ἀφίθησαν νὰ πληρωθῶσιν αὐτοὶ οὗτοι ἀπο ἠθικὰ ζιζάνια, ἀπὸ ποικιλώσεως καὶ κοχλάζοντα πᾶσι, ἔρημα πάσης μετριότητος καὶ ἐγκρατείας, πᾶσι ἔτοιμα νὰ θυσιάσωσι τὰ πάντα ἀπέναντι τῆς δι' οἰωνοῦ ποτε μεθόδου καταλήψεως, διατηρήσεως ἢ ἐπανακτῆσεως τῆς ἐξουσίας.

Ἐντεῦθεν αἱ κατὰ τὰς ἐκλογὰς ἀναίσχυνται, ἐκδικαίσεις, διαβολαί, συλοφανταί, ψευδοῦποσχέσεις, δωροδοκίαι. Ἐντεῦθεν αἱ ἐν τῷ κοινοβουλίῳ ὕβρεις, ἀμετροπείαι, ἐπιδείξεις καὶ χρήσεις γρόνων ῥάβδων καὶ φονικῶν ὀπλῶν. Ἐντεῦθεν αἱ ἀπαίσεις καὶ ἐπαίχυντοι καὶ ἀνέροι σκηναὶ τῆς παρελθούσης Δευτέρας. Καὶ τὸ χερίστον τῶν κακῶν δὲν εἶνε τὸ ὅτι τοιαῦτα συνέβησαν. ἀλλὰ τὸ ὅτι καὶ συμπολιτευόμενοι καὶ ἀντιπολιτευόμενοι δυνατόν μὲν νὰ ἐλυπῶντο διὰ πολλὰ ἄλλα, δλίγιστοι ὅμως ἐξ αὐτῶν ἐβλήθησαν καὶ κατελήθησαν ἀπὸ δδύνῃ διὰ τὴν ὕβριν τὴν προσγενομένην εἰς ἱερὰ ἀντικείμενα, δικαιώματα εἰς πᾶσαν τιμὴν καὶ εἰς πᾶσαν εὐλάβειαν. Διότι ἀνθρώποι, ἀποξενοθέντες ἀπὸ τὸν Ἐκκλησιασμόν, οἱ δὲ πλείστοι ἀγνοοῦντες καὶ τὴν πρώτῃν ἐκδομὴν καὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, δὲν δύνανται νὰ ἔχωσιν ἐπίγνωσιν τοῦ συντελεσθέντος ἀνοσιουργήματος.

Ἀπέναντι τῆς τοιαύτης ἐκδηλώσεως τῆς πολιτικῆς ἡμῶν νόσου, ἀπέναντι τοιοῦτων ὑποδειγμάτων ἐρχομένων νὰ ἐπιδεινώσῃ καὶ νὰ κορυφώσῃ τὴν πολιτικὴν μᾶς ἐθλιότητα καὶ νὰ δείξωσιν ὅτι οἱ πολιτευόμενοι μᾶς, οἱ σιγηλατοῦμενοι ὑπὸ τῶν κομματικῶν παθῶν τῶν, δύνανται τὰ πάντα νὰ μολύνωσι καὶ ν' ἀνατρέψωσιν, ἐπιβάλλεται καὶ εἰς τοὺς Ἐκκλησιαστικούς μᾶς ἄρχοντας καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἑργάτας τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ἐν τῷ Βασιλείῳ μᾶς νὰ σκεφθῶσι σπουδαίως καὶ συντόμως περὶ τοῦ τί ὀφείλουν νὰ πράξωσιν αὐτοὶ ὅχι πρὸς πολιτικὴν ἀνάμixin, ἀλλὰ πρὸς περίσῃσιν τῶν ἱερῶν καὶ τῶν ἁγίων ἀπὸ τῆς προέσεως κομματικῆς πωρώσεως καὶ μανίας. Ἐάν μέχρι σήμερον, ὑπὸ ὅρους τοῦ πολιτευομένου μετριοπαθεύοντος, θρησκεία καὶ Ἐκκλησία μᾶλλον ἐβλάθοντο ἐκ τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν μᾶς, τὸ νὰ περιμεινόμεναι μείζονα

στοργὴν καὶ μέριμναν πρὸς τὰ θρησκευτικὰ καὶ Ἐκκλησιαστικά μᾶς πράγματα ἐκ τῆς τωρινῆς καθόλου πολιτικῆς μᾶς καταστάσεως θὰ ἦτο ἀφέλεια ἀσυγχώρητος. Οἱ πολιτικοὶ μᾶς ἤδη, ἐφ' ὅσον δὲν ἀνακοπῇ ἢ παρῶσα κατάσταση τῆς ἀμειψίας ἐξαγριώσεως, μᾶλλον θὰ καταδυναστεύωσιν εἰς ἀγῶνα λυσσαλέον καὶ ἐχθρῶν, τὰ δὲ πᾶσι ἀπὸ τοῦ Κοινοβουλίου καὶ τῶν ἐφημερίδων θὰ μεταδοθῶσι μὲ δὴλν τῶν τῆν ἐντασιν, τὴν σφοδρότητα καὶ τὴν μονίαν καὶ εἰς μέγιστον μέρος τοῦ λαοῦ μᾶς.

ὑπὸ τοιοῦτους ὅρους τί ἔχει νὰ ἐλπίσῃ ἡ Ἐκκλησία μᾶς, τί δὲ ἡ διαφύτις καὶ ἐνίσχυσις τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος ἐκ τῆς προνοίας τῆς πολιτείας; Οὐδέν. Ἀπ' ἐναντίας ἡ ὑπερβολὴ τῶν κομματικῶν παθῶν καὶ ἡ πολιτικὴ διαφθορά καὶ ἀκολασία, ἡ τὸ ὑπόδειγμα θὰ διδῇται πάνδημον ἐκ τῶν ἐν τῷ βουλευτηρίῳ συμπλεσμένων καὶ ἀλληλοκαθυβριζομένων πατέρων τοῦ ἔθνους, θὰ δυσχερῆναι τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας. Διότι οὗτοι μείνουν ἀγρία καὶ ἀτίθασα κομματικὰ πάθη, ἐκ αἱ ἐρηνοποιὸς καὶ ἁγιαστικὴ προσπάθεια τοῦ κλήρου εὐρίσκει τραχύτερα προσκόμματα καὶ μᾶλλον δυσκόλους τὰς ἀκοὰς καὶ ψυχρότερας τὰς καρδίας.

Ἐπιβάλλεται ἐπομένως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μᾶς νὰ σκεφθῇ περὶ τῶν τρόπων, δι' ὧν ἔχει ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴν κατάσταση ταύτην, καὶ περὶ τῶν μέσων, δι' ὧν θέλει δυνήθῃ νὰ προστατεύσῃ τὰ ἐκκλησιαστικὰ συμφέροντα, τὰ ὅποια ἡ ἐξημεμένη πολιτικὴ κατάσταση, ἐν δὲν καταπατήσῃ, θέλει ὅμως παντελῶς παρεμείλῃ. Καὶ οἱ ἱεράρχαι μᾶς, ἐπιμελῶς ἀπέχοντες πάσης προσωπικῆς ἀναμίξεως, δὲν θὰ ἦνε, πιστεύομεν, ἐκτὸς τῶν καθηκόντων τῶν, ἂν ἐνασχοληθῶσι καὶ περὶ τὸ πῶς θέλει δυνήθῃ ἡ Ἐκκλησία, ἐνεργοῦσα ἐντὸς τῶν ὁρίων καὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς νὰ συμβάλῃ εἰς τὸν μετριασμόν καὶ κατευνασμόν τῶν ἐξεγερθέντων παθῶν, ἀπὸ τῆς παρατάσεως τῶν ὁποίων δὲν ἔχομεν νὰ περιμεινόμεναι παρὰ ἐπίτασιν συμφορῶν καὶ καταστροφῶν.

Ἀπὸ τῶν σιγῶν τῶν ἐφημερίδων ἀντήχουν μέχρι γῆς ἐπικλήσεις ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου, καὶ ἡ ἱερὰ δὲ ἡμῶν Σύνοδος ἐτοιμάζει ἐκκλησίαν ὑπὲρ τοῦ τόπου, ὅστις ἐγκλείει τὰ ἱερώτατα μνημεῖα τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀλλ' οἱ λαοὶ καὶ τὰ ἔθνη τότε ἐξεγείρονται ὑπὲρ ἱερῶν σκοπῶν, ὅταν δὲν ταράσσονται ἀπὸ πάθη ἐγκύματα, ἐπισκοπίζοντα τὸ λογικὸν καὶ ὠθεῖντα βέβηματα θολὰ εἰς τὰς κοίτας τῶν καρδιῶν καὶ τῶν ψυχῶν. Οὕτε δὲ διὰ τὸν Παναγιὸν Τάφον θὰ δυνήθωμεν νὰ ἐπιτελέσωμεν τι, οὕτε διὰ τίποτε ἄλλο ἱερὸν καὶ ἅγιον, ἐάν δὲν ἐπέλθῃ μετάνοια εἰς τὰς τάξεις τῶν πολιτευομένων μᾶς, καὶ ἐάν ὑπὸ δμαλωτέρων καὶ χρησιωτέρων πολιτικῶν καταστάσεων δὲν γείνῃ δυνατόν νὰ δοθῇ μεγαλύτερα προστασία εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μᾶς καὶ νὰ καταβληθῇ περισσότερα προσπάθεια διὰ τὴν θρησκευτικὴν μᾶς διαμόρφωσιν καὶ τὴν καλλιέργειαν ὅλων τῶν τιμῶν ἰδανικῶν, ἀπὸ τὰ ὅποια πρέπει νὰ θερμαίνηται ἡ κοινωνία μᾶς καὶ ἡ φυλὴ μᾶς.

Ἀλλὰ καὶ οἱ κηρύττοντες ἐν γένει τὸν θεῖον λόγον

ὀφείλουν νὰ ἐπιδράσωσιν εἰς τὸν κατευνασμόν τῶν ἐκφυθέντων πολιτικῶν παθῶν, τοῦτο μὲν διὰ τοῦ κηρύγματος τῶν τοῦτο δὲ διὰ τῶν προσωπικῶν παρακλήσεων καὶ προτροπῶν τῶν πρὸς γνωστούς καὶ ἀγνώστους τῶν πολιτευομένων. Τὴν ἀποστολὴν τὸν δὲ ταύτην δύνανται νὰ ἐπιτελέσωσι καλῶς, ἐάν ἦνε αὐτοὶ ἀμέτοχοι κομματικῶν συμπαιδιῶν καὶ προτιμήσεων, ὅπως ἀμερόληπτοι, καὶ ἐν τὰς παραινέσεις ἀπευθύνωσι πρὸς πάντας, ὅπως πάντες διὰ τῆς μετριοπαθείας τῶν ἀποτρέψωσι κακὰ μεγαλύτερα καὶ συντελέσωσιν εἰς τὴν ἐπαναφορὰν πολιτικῆς καταστάσεως κανονικώτερης, δυναμένης νὰ χρησιμοποιοῖται πρὸς τὰς βελτιώσεις καὶ τὰς ἀνορθώσεις ἐκείνας, ἀνευ τῶν ὁποίων κοινωνικῶς, οἰκονομικῶς, στρατιωτικῶς, πολιτικῶς, ἐκκλησιαστικῶς, ἐθνικῶς, θὰ μείνωμεν ὅχι μόνον οἱ νικημένοι, ἀλλὰ καὶ οἱ ἡττησμένοι.

Τὸ ἔργον τοῦτο ὁ γράφων τὰς γραμμὰς ταύτας θέλει θέσει μεταξὺ τῶν κυριωτέρων καθήκόντων του, καὶ διὰ τοῦτο, ὅπως εὖρε περισσότερον καιρὸν ἐνεργείας, ἐκτὸς τῶν μέτρων, τὰ ὅποια ἤδη ἔλαβε ἡ διὰ τὴν «Ἀναπλασιν», προσβαίνει καὶ εἰς ἄλλο. Ἀπὸ τοῦ ἐρχομένου δηλαδὴ Ἰανουαρίου παύει τὴν ἐκδοσιν τοῦ ἑτέρου ὑπ' αὐτοῦ διευθυνομένου θρησκευτικοῦ φύλλου, τῆς «Ὁρθοδοξίας», ἣν ἀπὸ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως ἔτους ἐκδίδει χάριν τῶν ἀπολαύσεων θανασιωτῶν, θέλει δὲ βοηθήσῃ οὕτω πῶς τὰς δημοσιεύσεις τῆς «Ἀναπλασεως», ὥστε αὕτη νὰ ἐπαρκεῖ καὶ διὰ τοὺς ἀμαθεστέρους, συντασσόμενη εἰς τινα: σελίδας τῆς, ὡς μέχρι τοῦδε ἐν γένει ἡ «Ὁρθοδοξία».

Ἀπὸ τοῦ ἐπιόντος ἔτους ἐπομένως τὴν μέριμναν πᾶσαν καὶ τὴν ἐνέργειαν τοῦ διευθυντοῦ τῆς «Ἀναπλασεως» θέλει ἐνασχολῆσαι κυρίως ταύτης ἡ σύνταξις καὶ ἡ φροντίς, ὅλον δὲ τὸν περισσεύοντα χρόνον θέλωμεν χρησιμοποιοῦμεν εἰς ἐνεργείας μετὰ τῶν ἄλλων συναγωνιστῶν καὶ φίλων ὑπὲρ τῆς μείζονος ἐπιδόσεως τοῦ θρησκευτικοῦ φωτισμοῦ, καὶ εἰς ὁμιλίας, αἵτινες πρὸς τὴν θρησκευτικὴν διδασκαλίαν θὰ ἐπιζητήσωσι παρὰ τε τῷ λαῷ καὶ τοῖς πολιτευομένοις τὴν ἐξέγερσιν τῶν εὐγενῶν ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος συναισθημάτων καὶ τὴν ἀπαλλαγὴν αὐτῶν ἀπὸ τῆς πατριαστικῆς ἐκείνης μανίας, ἡ ἐπικράτης τῆς ὁποίας ἤθελεν εἶναι ὁ τάφος πάσης ἡμῶν προόδου καὶ ἐνισχύσεως καὶ ζωῆς.

Ἐλπίζομεν, ὅτι παρόμοιοι σκέψεις καὶ ἀποφάσεις θὰ κινήσωσι καὶ ἄλλους ὑπερέτας τοῦ θεῖου λόγου εἰς ὁμοίαν δρᾶσιν ἀδιάλειπτον, εἰλικρινή, καθαράν, ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ τοῦ ἔθνους, τῶν ὁποίων τὸ μέλλον ἡ παράταξις τῆς παρούσης ἡμῶν ἐθλιότητος θὰ καταστήσῃ ὅχι προβληματικὸν ἀπλῶς, ἀλλ' αὐτόχρημα ἀπαιτητικόν.

Μιχ. Ι. Γαλανός.

ΜΙΑ ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ Κ^{ου} ΜΟΣΧΑΚΗ

Τὸ παρελθὸν Σάββατον ὁμιλήτεν ὁ κ. Ἰγνάτιος Μοσχάκης ἐνώπιον ἐκλεκτοῦ ἀκροατηρίου περὶ φιλικῆς αἰθούσης ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τῆς Μουσικῆς ἑταιρείας. Ἐκτός πολλῶν ἄλλων καλῶν καὶ ωφελίμων διδασμάτων διέκρινε καὶ τὴν ἀντίθεσιν, ἥτις ὑπάρχει εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο μεταξὺ τοῦ χριστιανισμοῦ καὶ τῶν ζωικῶν καὶ κοινωνικῶν θεωριῶν τῆς Δαρβινίου θεωρίας. Ὁ Χριστιανισμός, εἶπεν, ἀναγνωρίζει δικαιώματα ζωῆς καὶ προστασίας καὶ εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, τοὺς ἀπόρους, τοὺς μὴ δυναμένους νὰ στηρίξωσιν εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ βίου δι' ἑαυτῶν, μᾶλλον δὲ ἄγει εἰς τὴν κατάλυσιν παντός περὶ ὑπάρξεως ἀνταγωνισμοῦ διὰ τῆς ἀγάπης, τῆς ἀδελφότητος, τῆς ἀλληλοβοήθειας· ἐνῷ δὲ δαρβινισμός δὲν δίδει τόπον ὑπὸ τὸν ἥλιον εἰς τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς ἀσθενεῖς, καὶ ἀνάγει εἰς ἀρχὴν τὴν ἐξόντωσιν τῶν ὑπὸ τῶν ἰσχυροτέρων καὶ ἐπιτηδειοτέρων.

Ὁ λόγος τοῦ κ. Μοσχάκη, περιστραφείς ἰδιαιτέρως εἰς τὸν καθορισμὸν τῶν διαφορῶν εἰδῶν τῆς φιλικῆς αἰθούσης καὶ εἰς τὴν ἀποστολὴν τῆς γυναικὸς ἐν τῇ ὀρηκείᾳ καὶ ἐν τῇ εὐπορίᾳ ἐπεκροτήθη ζωηρῶς.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τὸ Βιβλιοπωλεῖον «Ἀναπλάσεως» συνεχίζειν τὸ ἐκδοτικὸν αὐτοῦ ἔργον διὰ βιβλίων νέων ὠφελίμων, τερπνῶν καὶ διδακτικωτάτων ὡς ὁ Ραββίνος Ἰακώβ Μ... προβαίνει κατ' αὐτὰς εἰς τὴν ἐκδόσιν τοῦ Ἑλλήνος Ἰερουσαλήμου Φιλοθέου μεταξὺ τῶν ἀγγρίων τοῦ Φιλῆς Νηα νηασιμὴ ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Χ. Ἀμβράζη.

Τὸ ἔργον τοῦτο πλουτισμένον μὲ τὰς σχετικὰς ἐπὶ τῶν βουδαιστικῶν γεγονότων εἰκόνας καλλιτεχνικῶς ἐπεξεργασμένας πρόκειται ὅχι μόνον νὰ μᾶς διδάξῃ πολλὰ, ἀλλὰ καὶ θέλει κινήσῃ ἀπὸ τῆς πρώτης σελίδος τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου, ὥστε μετ' ἀδιαπύτου πάντοτε τέρψεως νὰ διεξέλθῃ τὰ πρὸ αὐτοῦ ἐξετισσόμενα πλήρη περιπετειῶν γεγονότα. — Πλείονα εὐρίσκει τις εἰς τὴν συναποσταλλομένην ἀγγελίαν μας.

Τὸ ὅλον ἔργον θὰ τιμᾶται διὰ τοὺς συνδρομητὰς δρ. 2 καὶ φρ. χρ. 2 διὰ τοὺς τοῦ ἐξωτερικοῦ.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἴτε ἀπ' εὐθείας εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον μας εἴτε παρὰ τοῖς διαφόροις ἀνταποκριταῖς μας τοῦ ἰστωρικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ, καὶ εἰς τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

Οἱ ἐκδότης

Θ. Παλληκαράκης
Γεώργ. Ἰωαννίδης

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Α. Ζ. ΔΙΑΔΗΜΑ

66—Ὁδὸς Ἀδριανοῦ—66

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀνταποκριταὶ τῆς «Ἀναπλάσεως» νὰ ἐνεργήσωσι δραστηρίως πρὸς ἐξορᾶσιν τῶν δρεϊλομένων συνδρομῶν καὶ ἀποστολῶν αὐτῶν ἐντὸς τοῦ τρέχοντος μηνὸς Δεκεμβρίου. Παρακαλοῦνται πρὸς τούτοις νὰ μᾶς δηλώσωσι ἐγκαίρως τὰ ἐνόματα τῶν πληρωσάντων, διότι τὸ φύλλον μόνον πρὸς αὐτοὺς θὰ σταλῇ, θὰ διακοπῇ δὲ ἡ ἀποστολὴ τοῦ πρὸς ὅσους δὲν πληρώσωσι μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου.

Δηλοῦται ἐπίσης, ὅτι ἀπὸ τοῦ νέου ἐτους 1903 συνδρομηταὶ εἰς τὴν «Ἀνάπλασιν» θὰ ἐγγράφονται ἀπὸ τὴν πρώτῃν ἐκείτου μηνός, ἡ δὲ συνδρομὴ ἀπαράδεκτος θὰ ᾔνε προπληρωτέα.

Ὡσαύτως δηλοῦται, ὅτι ἐκ τῶν ἤδη συνδρομητῶν ὅσοι μέλουν καὶ διὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος θὰ πληρώσωσι τὴν συνδρομὴν τῶν ἐντὸς τοῦ πρώτου αὐτοῦ ἐξαμήνου.

Εἰς τὰ μέτρα ταῦτα προβαίνομεν δι' οὗς λόγους ἐξεδήσαμεν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 253 φύλλον τῆς «Ἀναπλάσεως», καὶ ὅπως δυνήσωμεν νὰ χρησιμοποιώμεν τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ δευτέρου ἐξαμήνου εἰς τὴν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις διδασκαλίαν τοῦ θείου λόγου.

Ὁ Διευθυντὴς τῆς «Ἀναπλάσεως»

Μιχαήλ Ι. Γαλανός

ΟΜΙΛΙΑΙ «ΑΝΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἐν Ἀθήναις ἐν τῇ μεγάλῃ νεοκτίστῃ αἰθούσῃ τοῦ Παρθενοναγογείου Διαλησμᾶ Κυριακῇ 15 Δεκεμβρίου ὥρ. 6—7 μ.μ. Πανάρετος Δουληγέρης.

Ἐν Πειραιεὶ τὴν μὲν Πέμπτην 12 Δεκεμβρίου ὥρ. 3—4 μ.μ. ἐν τῷ παρὰ τὸ Δημοτικὸν Θέατρον Παρθενοναγογείῳ ὁ κ. Μιχ. Ι. Γαλανός, τὴν δὲ Κυριακὴν 15 Δεκεμβρίου ἐν τῷ Ζαννεῖῳ Ὀρφανοτροφείῳ ὥρ. 3—4 μ.μ. ὁ κ. Μιχ. Ι. Γαλανός.

ΟΜΙΛΙΑ ΣΥΛΛΟΓΟΥ «ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ»

Ὁ Ἀρχιμ. Τιμόθ. Ἀναστασίου ἐμιλήσει τὴν προσεχῆ Κυριακὴν ὥραν 3ην μ.μ. ἐν τῷ Ναῷ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ Ο «ΑΙΟΛΟΤΟΛΟ ΠΑΥΛΟΣ»

Κυριακῇ 15 Δεκεμβρίου, Ἐν τῷ Πρακτικῷ Λυκείῳ Ν. Χ. Ἀμβράζη, 3—4 μ.μ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ὀρηκεία καὶ αἱ ἴψαι ἐπιστῆμαι, ὑπὸ F. Betsch.— Σύντομος ἐρμηνεία τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς τῆς μεθ' ἑαυτὸν Κυριακῆς, ὑπὸ Μ. Ρ.— Οἶκος καὶ Σχολεῖον, ὑπὸ τοῦ Τρωάδος Τιμοθέου.— Ἡ πολιτικὴ μας κατάστασις καὶ τὸ καθῆκον τῶν ἐργατῶν τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὸ Μιχ. Ι. Γαλανοῦ.